

вало е да бждешъ снаженъ, силенъ и грозенъ; да внушавашъ страхъ и не давашъ поводъ за безчестене, нито за турчене:

Мор, мане¹⁾), стара мане,
като си ма родила,
оти не си ма родила,
по-грозна по-умразна, —
да не ми думат хората:
„Тъзи мо бяла Еленка,
бяла султанка ша стани“.

Друга Сливенска пѣсень отъ тоя родъ:

Тодѡра майки думаше:
„Иди ми, ма̀не, па купи
илѧч, та желта утрѡва,
че Хаджи Дѣбаа ша рѡби,
рѡби ша рѡби, — меня ша земи!
Ако ма земи бяла ханѣмка,
ази ша са, мане, утрѡва;
ако ма земи за клѣта робиня,
много ша хода, много ша гледам,
дано са, ма̀не, откупа.“ . . .
Додѣ издума Тодѡра,
Хаджи Дѣбаа виком извика:
„Я изляз, назлѣм Тодорке,
да та прѡуда при ханѣмки,
мойти ханѣмки кабадалийки“ . . .

(Слушани отъ баба Димитрица Пановката, Сливенъ)

Голѣма часть отъ приселцитѣ въ града (изъ селата на около) сж бѣгали въ Сливенъ отъ подобни турски посегателства. Баба Маришца, сираче отъ село Генджелий (Новозагорско), като „хубавелка“, още на 11 годишната си възраст била „ударена на око“ отъ тамошния султанъ, който искалъ да я вземе въ харема си, но вуйчо ѝ, рано една сутринъ, натоварва една кола сѣно, скрива „хубавелката“ въ сѣното и потеглилъ за Сливенъ, гдѣто се заселили. Много момичета и булки сж били грабени отъ рѣцетѣ на братя, майки и съпрузи, а най-често — отъ хоро! Християнскитѣ момчета, следъ преставането да ги взематъ за еничерския полкъ, ако сж били красиви, трѣбвало да се пазятъ отъ низкитѣ страсти на турцитѣ, а нѣкои отъ тѣхъ бивали насилѡмъ потурчвани и про-извеждани въ олѧни при харемитѣ на паши, бейове и султани.

Въ самия Сливенъ насилията надъ женския полъ отъ страна на турцитѣ сж били много рѣдки, — нѣщо крѣто трѣбва да се отдаде на обстоятелството, че града е билъ

¹⁾ Мамо.